

sebna službena dela, katerih ne smatra za navadna pripravljalna opravila, za zapuščinsko razpravo po vsebini 1. in 2. odst. § 54, vendar noče priznati nagrade, če so bila ta pripravljalna dela taka, da so se izvršila ali so se mogla izvršiti hkrati z zapuščinsko razpravo z dediči na enem in istem naroku, kakor na primer prisego nadomestilno napoved zapuščinskega imetja, sestavo inventarja o imovini, ki obstoji le iz gotovine, terjatev ali hranilnih knjižic. Ako pa je moral sodni poverjenik zaradi sestave inventarja iti na kraj sam in zapuščinske razprave ni mogel izvesti hkrati s sestavo zapuščinskega inventarja, bodisi da se je s sestavo inventarja zamudil dalj časa, bodisi da zapuščinske razprave pri istem naroku zaradi spora med upravičenci ali iz drugih razlogov ni mogel dokončati, ali če je za zapuščinsko razpravo moral določiti drug narok kakor za popis in cenitev zapuščine, takrat sestavo inventarja sodni poverjenik ni opravil v teku zapuščinske razprave, pač pa v zapuščinskem postopku, in mu gre v tem primeru za sestavo inventarja nagrada po § 41 uon., odnosno če je napravil na isti način samo delni inventar, nagrada po § 54/3 uon.

(Konec prih.)

Književna poročila.

Bugarski-Zlatic Gligorije; Karakteristika engleskog Ustava u poredenju s tipom kontinentalnog Ustava, 1939, str. 28 (posebni odtis iz Godišnjaka Udruženja za uporedno pravo, 1938), Engleska kabinetska vlada, Novi Sad, 1939, str. 268.

Angleška ustava zavzema v državni vedi, kolikor se bavi s skoro enotnim tipom države 19. in še prve četrtine 20. stoletja v evropskem kulturnem območju, posebno mesto. Razlog temu je, da se je že zgodaj v Angliji dejansko razvilo to, kar nazivamo konstitucionalizem. Zato se ni čuditi, da najdemo v Angliji tudi njegove prve resne teoretične odmeve. Že v 14. stoletju je Bracton v knjigi „O angleških zakonih in običajih“ odločno odklanjal za svojo domovino absolutistično formulo „quod principi placuit legis habet vigorem“ in utemeljeval po zakonih omejeno monarhijo. Stoletje nato je Fortescue v dveh delih o angleški državni ureditvi (O vladi Anglije, De laudibus legum Angliae) označil njeno bistvo po okolnosti, da „podložniki niso dolžni pokoravati se kakršnim koli zakonom niti plačevati kakršnih koli davkov, katerih niso sami odobrili“. Thomas Smith je konec 16. stoletja, ko se je na celini bohotil monarhični absolutizem, prikrojil Bodinov nauk o suverenosti monarha angleškim ustavnim razmeram popolnoma ustrezno s tem, da je proglasil za najvišjo in absolutno oblast v angleškem kraljestvu parlament. Po značilni angleški predstavi je to „the King in Parliament“, t. j. združitev kralja, doma lordov in doma komun. A še važnejše je bilo Smithovo spoznanje, da parlament predstavlja v s a k e g a Angleža, bodisi da je v njem sam

navzoč (lordi v lordski zbornici) ali po zastopniku, zaradi česar je treba smatrati privolitev parlamenta za privolitev vsakogar. Tako je zavestno ali ne priznal parlamentu njegovo oblast le kot predstavniku naroda, s čimer se je postavil na stališče načela narodne suverenosti. Isto velja za njegovega sodobnika Richarda Hookera, ki je prvi zastopal misel o družbeni pogodbi kot osnovi države. Prav to smer zasledimo tudi pri Lockeu, ki je zopet stoletje kesneje oprl svojo teorijo o liberalni ustavni in pravni državi po eni strani na individualistično racionalistično zamisel družbene pogodbe, po drugi pa na dejanske angleške ustavne razmere, nastale po „slavni“ revoluciji l. 1688. Locke in Bolingbroke, ki je že zavestno prikazoval angleško ustavo kot vzor idealne državne ureditve, sta v največji meri vplivala na Montesquieuja. V znanem 6. poglavju 11. knjige svojega „Duha zakonov“ (1748) je to ustavo naravnost glorificiral, posebno s tem, da je označil za njen „objekt“ politično svobodo. Tako je bil ustvarjen stik z liberalno demokratičnim naukom in zgodilo se je, da so revolucionarji v Severni Ameriki in v Franciji za časa vélike revolucije bili bolj pod vtisom Montesquieuja in njegove idealizirane angleške ustavnosti kakor pa pod vtisom Rousseaujevih radikalno demokratičnih gesel. Angleška ustava je dobila avreolo vzorne, zaželene ustave in služila je za vzgled, kako naj bo država pravilno urejena. I monarhična i republikanska državna oblika sta se ji skušali čim verneje približati, tako da je po njej posneta strukturna shema tipične evropske države 19. in prve četrtine 20. stoletja za naš kulturni krog skoro obče veljavna. Po pravici so zato vpliv angleške ustave na državno pravo celine vzporejali z vplivom rimskega prava na zasebno pravo. Ni čudno, da se je pod takimi okolnostmi zanimanje za angleško ustavo močno razvilo tudi pri neangleških strokovnih pisih, posebno ko se je hitro pokazalo, da enostavno kopiranje angleške ustavne ureditve še ne zagotavlja pričakovanega političnega življenja in uspeha državnega delovanja. Zlasti Francozi in Nemci imajo obširno ter tehtno literaturo o angleški ustavi, njeni zgodovini ter posameznih angleških ustavnih institutih in vprašanjih. Naše slovstvo je v tem oziru dosti borno in je zato tem bolj razveseljivo, da se je v osebi g. Bugarski-Zlatica pojavil pisec, ki se namerava na dosti široki zasnovi baviti z angleškimi ustavnimi problemi. Ta za kontinentalca sicer težavna naloga mu je olajšana, ker je imel priliko dalje časa osebno spoznavati angleško družbeno, kulturno in politično sredino.

V prvem spisu, ki ga navajamo, podaja koncizno razliko med angleško ustavo in tipom celinskih ustav. Angleška ustava je bolj političen pojem kot pravni. Ona je „sistem vladanja“. Samo del njenih norm je pravnih, a še te niso strnjene v sistem, večinoma jim gre samo značaj konvencionalnih pravil, ki navadno niti zapisana niso. Za vsa ta pravila, naj bodo potem pravne ali konvencionalne narave, je nadalje značilno, da se redko zunanje oblikovno a zato tem bolj zanesljivo notranje smiselno prilagajajo večnemu toku in razvoju političnih prilik ter potreb. Seveda nudi taka ustava, ki je večno v gibanju, poučevanju velike težave, ker njena snov nikdar ni ustaljena. Od tod različna naziranja o tej ustavi in različna tolmačenja, katerih pravilnost se da po našem mnenju presoditi vedno šele v zgodovinski perspektivi. Zato mislimo, da se bo o angleški ustavi, dokler ostane taka, kakor je, dala pisati samo zanesljiva zgodovina, nikdar pa ne bo popolnoma zanesljivega prikaza njenega aktualnega stanja.

Drugi spis je služil piscu za dosego doktorata prava na beograjski univerzi in je samo del še neobjavljene studije o „Političnem in ustav-

nem življenju Anglije v 20. stoletju“. Bavi se z angleškim kabinetnim sistemom. Pisec ga pravilno smatra za jedro in središče angleške ustavne organizacije. Opisuje njegov razvoj skozi 19. in 20. stoletje do svetovne vojne, kaže njegove spremembe zavoljo prilagojevanja potrebam učinkovitega vojnega vodstva, se obširno bavi s tako zv. vojnim kabinetom in prehaja končno na prikazovanje usode kabinetnega sistema po vojni. Sam zunanji oris razvoja te ustanove ne bi bil niti težak niti toliko zanimiv. A knjigi dajejo sočnost in tehtnost analize družbenega in političnega ozadja, ki je ustvarilo in razvijalo ta tipični angleški sistem vlade, kateri se zopet sam osebnim sposobnostim svojih nosilcev in dejanskim prilikam ustrezno do neke mere spreminja in s svojo elastičnostjo vpliva na druge politične činilce, težej venomer za tem, da se ohrani potrebno družbeno in politično ravnovesje. One odkrivajo piščev zrel in prodirljivi pogled v zamotano prepletenost ne samo angleške, temveč tudi obče socialne, politične in z njo nujno zvezane državne organizacijske problematike današnjice. Knjiga bi bila zato priporočljivo čtivo za vse politično interesirano izobraženstvo. V to jo še posebno usposablja lahek in jasen jezik. Knjiga je opremljena z obširno bibliografijo naših in angleških avtorjev, kolikor prihajajo za obravnavano snov v poštev. V oddelku, ki navaja našo domačo literaturo o splošnih problemih državne in družabne ureditve, demokraciji, parlamentarizmu, naravi ustave itd. z obžalovanjem pogrešamo vsako sled o slovenskem slovstvu, ki ga je tudi nekaj!

Dr. Gorazd Kušej.

Spomenica Dra. Valtazara Bogišića. O tridesetgodšnjici njegove smrti. Izdanje Odbora za komemoracijo 30.-god. smrti. Štamparija „Jadrani“, Dubrovnik. Str. 134 (s sliko).

Dne 24. aprila 1938 je minilo trideset let, odkar je velikega jugoslovanskega pravnika in zakonodavca zatekla smrt v Reki na potu iz Francije v njegov rojstni kraj Cavtat. Dne 1. maja 1938 so rodoljubi iz Dubrovnika opravili komemoracijo te smrti, na kateri je imel dr. L. Bakotić (Beograd) slavnostni govor. Dve leti nato je izšla spomenica, ki jo prikazujemo; omogočili so jo, kakor beremo v predgovoru „dubrovački meceni“, ki pa pobjlže niso navedeni. Prikaz naj opozori na dvoje: Poleg že omenjenega govora sta v Spomenici natisnjena dva koncepta Bogišićeve avtobiografije in pa bibliografija njegovih del, ki navaja 41 znanstvenih del (spisov in zakonov), dalje prevode, razprave in predavanja, ki so izšla o „Imovinskem zakoniku za Knjaževinu Crnu Goru“ z dne 25. marca 1888 (med njimi je navedeno tudi poročilo dr. Danila Majarona v društvu Pravniki v začetku junija 1889). Tu zbrano gradivo je brez dvoma najodličnejši priročni pomoček za informacijo o življenju in delovanju Bogišićevem. Zlasti mlajšim pravnikom bi toplo priporočali, da ga proučijo; saj doslej Jugoslovani še nismo imeli učenjaka-jurista, ki bi se doma in v tujini tako poveljal kot Bogišić. Drugo, kar smo hoteli ob izdaji te Spomenice pripomniti, pa je, da se nam zdi razglabljanje dr. Bakotića v komemoracijskem govoru o jeziku naših zakonov v Jugoslaviji pretirano, pa tudi za lasé privlečeno. Če se je Bogišić nekoč izrazil, da zakonik carja Dušana, Vinodolski zakon in Poljički statut prekašajo v jezikovnem pogledu zakone „sadašnjeg vremena“, je pač hotel poudariti, da naj bo v zakonih jezik naroden, razumljiv, preprost. Ali to se more tikati samo tistih pojmov, ki so v narodni pravni zavesti že udomačeni: kako pa naj postopa moderni zakonodavec, če oblikuje tekst zakona, ki uvaja prepotrebne novote z novimi pojmi? To vprašanje pa se pač ne da rešiti na kratko z apelom: „Ugledajte se na Valtazara Bogišića i na njegov rad“ (str. 19).

Dr. Metod Dolenc.

Dr. Holzmann Hugo: Gesellschaftssteuerrecht im Königreich Jugoslawien. Piščeva izdaja. Beograd 1939. Str. XIV + 272.

Pisec, odvetnik v Zagrebu, ki s svojimi večinoma nemškimi pisanimi deli seznanja tujino z našo zakonodajo, si je izbral topot naš družbeni davek, ki zanima one tuje kapitaliste, kateri so vložili svoj kapital v jugoslovanska podjetja v tej ali oni obliki.

Knjiga, posvečena podpredsedniku vlade dr. Mačku, vsebuje precej ostro kritiko našega družbenega davka, kateremu pripisuje omanjanje naše industrije, na drugi strani pa oviranje dotoka inozemskega kapitala. Četudi je marsikatera kritika upravičena, gredo nekatere avtorjeve kritike predaleč. Našo strogo zakonodajo in davčno prakso glede družbenega davka je pač treba pripisovati onim zavezancem, ki znajo sestavljati svoje bilance tako, da izkazujejo leto za letom minimalno izgubo oz. minimalni dobiček, dočim se jim posreči dejanski dobiček skriti na drug način. Da si država zajamči od družbenega davka ustrezne prejemke, uvaja minimalni davek, ki lahko zelo težko zadene resnično pasivna podjetja, ker je sedaj precej visok. Piščevi očitki o tem vprašanju bi bili danes — po objavi davčnih novel z dne 22. decembra 1939 in 30. marca 1940 — najbrž še hujši. Zlasti se peča z vprašanjem odbitnih in pribitnih postavk, izračunavanjem rentabilnosti, z davkom na dividende (sedaj dodatnim davkom k družb. davku), obdavčenjem družb z omejeno zavezo, obdavčenjem družbenih organov, pa tudi z valorizacijo, tečajnimi razlikami ter z davčnim postopanjem, posebno s cenzurnim postopanjem. Natančneje razpravlja o obdavčenju obresti tujega kapitala, vložnega v naša podjetja, kar izhaja iz namena knjige.

Knjiga vsebuje uvod, nato besedilo naše zakonodaje s pravilniki in številnimi razzodbami; vsebovani so tudi glavni paragrafi našega zakona o neposr. davkih (splošne določbe, odmera davkov itd.). Razvidne so tudi spremembe posameznih določb. Piščev očitek nestalnosti naše davčne zakonodaje se mora seveda nanašati tudi na tuje zakonodaje. Prevod je v glavnem dober. Za obrambni prispevek bi bil morda boljši izraz Nationalverteidigungsbeitrag (ne Volkswehrbeitrag) ali pa krajše Wehrbeitrag. Na str. 70 naj bi se finančna direkcija imenovala Finanzdirektion, ne pa Steuereidirektion. V obrazcu prijave za družbeni davek (str. 257) so nekatere razlike (glej Sušec: Neposredni davki str. 325), na str. 75 pa manjkajo neke novejšje priloge davčne prijave za isti davek. Na str. 117 na koncu naj bi se dodalo, da se smejo tudi 3% obveznice za likvidacijo kmečkih dolgov bilancirati po nominalni vrednosti.

Za besedilom naših predpisov sledijo zanimiva poglavja o posameznih vprašanjih, ki navajajo deloma zelo bogato inozemsko literaturo, zlasti avstrijsko, češkoslovaško in nemško; znano je, da je naš zakon črpal mnogo zlasti iz češkoslovaške davčne zakonodaje. Zato navaja pisec tudi številno judikaturu iz teh držav. V seznamu literature manjka Dj. Nikolić: Društveni porez, Beograd 1934, ki je že pred Holzmannom načel marsikatero vprašanje o našem družbenem davku.

Izmed tiskovnih napak, ki motijo, navajamo tele: Avstr. minimalni davek (s. 170, 6. vrsta) je znašal 36‰, naš prvotno 2‰ (ne 2%, str. 198, vrsta 25), na str. 206 je napačno naveden promet davčnih zavezancev, na str. 251 manjka pri citatu Frankfurter Zeitung letnica, na str. 65 v besedilu čl. 89 našega zak. o nep. davkih manjka, kaj je z uslužben-skim dohodkom iz inozemstva za delo, izvršeno v državi.

Knjiga ima tudi zelo zanimive statistične podatke o našem družbenem davku, ki kaže tudi razdelitev državnih prejemkov od tega davka po pokrajinah.

Z ozirom na najnovejše spremembe naše davčne zakonodaje bi kazalo, da izda pisec (po vzgledu drugih naših piscev) h knjigi dodatek z vsemi spremembami, da bo knjiga tudi vnaprej porabna. Zbrano gradivo, zlasti sodbe, bodo koristile davčni praksi in davčnim zavancem.

V. Murko.

Dr. Wagemann Ernst: Wo kommt das viele Geld her? Geldschöpfung und Finanzlenkung in Krieg und Frieden. Düsseldorf 1940.

Ta nova, 160 strani obsegajoča knjiga profesorja na berlinski univerzi in vodje nemškega konjunkturnega instituta pojasnjuje, kako je Nemčija financirala svoje oboroževanje in kako financira sedaj vojno, ne da bi nastali pri tem pojavi pogubne inflacije.

V prvem delu svoje knjige razlaga pisec začetke in razvoj moderne umetnosti financiranja (moderne Finanzierungskunst). Tu so popisani: financiranje vojne v l. 1914/18, propad nemške veljave v liberalistični povojni dobi, uvedba stabilne rentne marke na Helfferichov predlog, slednjič finančna politika Nove Nemčije. Drugi del knjige podaja opis mehanizma modernega financiranja države v mirnem in vojnem času. Knjigo začena kratka uvodna beseda gospodarskega ministra Waltherja Funka, dodani so ji grafikoni, izmed katerih je posebno zanimiv tisti, ki v obliki ure ponazoruje mehanizem regulacije denarnega krogotoka.

Funkcioniranje tega mehanizma sloni na vzdrževanju dinamičnega ravnovesja med dotokom in odtokom denarja (Geldschöpfung und Geldabschöpfung) kakor tudi med blagovnim in denarnim krogotokom. Obe ti ravnovesji se vzdržujeta v sodobni Nemčiji s pomočjo avtoritarne regulacije gospodarskega procesa ter njegove prilagoditve vojnim ciljem. Denarstvo samo pa se ne regulira toliko s pomočjo tega ali onega kritja izdanega denarja, kolikor s pomočjo posebnih zunanjih in notranjih regulatorjev. Zunanji regulator je devizna politika, ki regulira dotok in odtok deviz. Notranji regulatorji pa so politika cen, mezd in davkov. Politika cen in racioniranje konsuma preprečujeta dvig cen. Vkljub temu, da se je obtok denarja v teku l. 1939. povečal v Nemčiji od 10,4 na 14,5 mil. mark, je bil po besedah W-a splošni indeks cen na debelo aprila meseca l. 1940. samo za 5% višji kot istega meseca l. 1939., dočim so n. pr. na Angleškem za isti čas cene zrastle za 55%, na Francoskem pa za 1. polletje vojne na 25% (str. 147, 156 in 155).^{*} Mezdna politika je tudi predvsem preprečevala dvig mezd in plač (Lohn- und Gehaltsstop). Davčna politika pa je stremela za tem, da se z davki pobere nazaj kolikor mogoče več izdanega denarja. Državni dohodki od davkov, carin in dr. dajatev so znašali v zadnji četrti 1938. l. 47 mrd. mark, v zadnji četrti 1939. l. pa 63 mrd. mark. Povečanje ni tako veliko kot na pr. na Angleškem, ker so bili v Nemčiji že pred vojno napeti vsi viri za financiranje države. Zadnji vir, iz katerega priteka denar v državno blagajno, in obenem pot, po katerem se emitirani denar vrača v emisijski zavod, so posojila. V 5 mesecih od avgusta do decembra l. 1939. je država prejela v obliki kratkoročnih posojil okroglo 8½ in v obliki dolgoročnih posojil okroglo 2 mrd. mark.

Veliko denarja, ki ga potrebuje država za financiranje vojne, prihaja torej od velike množine dela, ki ga zahteva država od prebivalstva, in od normiranega osebnega konsuma. Nevarnost inflacije pa se odстранja s tem, da se izdani denar po gori navedenih kanalih intenzivno pobira iz obtoka.

Aleksander Bilimovič.

^{*} V Jugoslaviji se je splošni indeks cen na debelo po podatkih Narodne banke od aprila l. 1938. do aprila l. 1940. dvignil od 77,1 na 102,4, t. j. za 52,8%.

Mitraković Milinko — *Žerve Drago: Zbirka uredaba, pravilnika, odluka i uputstva o suzbijanju skupoće, kontrolnih cena i ishrani.* Beograd. Knjižara i antikvarnica Akademija. 1940. Str. 255.

V knjizi je zbrana vsa dosedanja zakonodaja, ki se tiče najraznovrstnejših predmetov in ki ji je glavna svrha, zaježiti naraščajoči draginjski val in zavarovati za življenje in promet važna sredstva. Tako prinaša v prvem delu v trinajstih oddelkih nič manj kakor 24 različnih uredb kakor n. pr. uredbo o pobijanju draginje, o uravnavi prodaje blaga, o omejitvah odpovedi stanovanj in poslovnih prostorov, o kontroli cen, o zalogah blaga, o prometu s pšenico in državni intervenciji, o kontroli zunanje trgovine, o ustanovitvi direkcije za proučevanje in organizacijo poljedelstva v prehranitvene svrhe itd. itd. Skratka, v knjigi je zbrana vsa dokaj obsežna snov, tako organizatorične, gospodarske in kazenske narave, ki je bila izdana v zadnjih mesecih. Razen uredb so natisnjeni tudi vsi doslej izšli pravilniki, rešitve, navodila in razpisi urada za kontrolo cen.

Dr. Aćimović M. Miodrag: Krivično pravo. Knjiga druga — sv. 1. **Posebni deo: Krivična dela protiv života i tela.** Gradska štamparija. Subotica. 1940. Str. 46.

Dr. Fischer Alfred: Zakonska določila o zdravljenju toksikomanov v zaprtih zavodih. Ponatis iz Zdravniškega vestnika, XII, št. 8—9. 1940. Str. 11.

Dr. Kušej Gorazd: Die gegenwärtige staatsrechtliche Lage Kroatiens im Königreiche Jugoslawien. Ponatis iz Zeitschrift für öffentliches Recht, XX, 4—5., Dunaj. Str. 525—562.

Perić M. Živojin: Crna Gora u jugoslavenskoj federaciji. Ponatis iz Ekonomista 1940, št. 7—9. Zagreb. Ekonomist, Znanstvena knjižnica, serija B, št. 6. Str. 20.

Dr. Reisman Avgust: Odločbe vrhovnega sodišča o delovnem pravu. Ponatis iz Koledarja Cankarjeve družbe za leto 1941. Maribor. 1941. Str. 12.

Dr. Vavpetič Lado: Življenje in zapisana pravica. Založba Žena in dom. Ljubljana. 1940. Str. 96.

Annuario di Diritto comparato e di Studi legislativi. Vol. X 1. Roma. 1940. Str. 445. — Prinaša pravne bibliografije naslednjih držav: Finske za 1925 do 1928, Grške 1925 do 1931, Španije za 1931, Litve 1928 do 1930, Nemčije za 1928 do 1931.

Annuario di Diritto comparato e di Studi legislativi. Vol. XI 1. Roma. 1940. Str. 336. — Prinaša pravne bibliografije naslednjih držav: Italije za 1930 in 1931, Francije za 1931, Litve za 1931, Egipta za 1929 do 1931, Estonije za 1931, Nizozemske za 1931, Češkoslovaške za 1925 do 1931, Jugoslavije za 1931, Latvije za 1925 do 1931, Finske za 1929 do 1931 in Poljske za 1925 do 1931. Jugoslovanski prispevek je obdelal univ. prof. dr. R. Sajovic.

Clanki in razprave v pravniških časopisih. Arhiv LVIII, 5: Andjal P.: Krivično-pravna ocena vrednosti glasa savesti. Arandjelović D.: Ko može pobijati bračnost rođenja. Marković M.: Pravni standard u francuskom pravu. Blagojević B.: Sovjetski federalizam. Blagojević V.: Značaj i primena § 369 Grpp. Perić Ž.: Smrtna kazna u švajcarskoj. Cvetković G.: Uredba o kontroli spoljne trgovine. Tasić Dj.: Slučaj praznine? Putnik D.: Nezakonitost naredbe ministarstva kojom se štite privatni a ne javni interesi. Baltić A.: Dva slučaja faktičkih službenika. — **Arhiv LVIII, 6:** Tasić Dj.: Diskusija o indikativnim i normativnim naukama. Todorović M.: O pravilnoj upotrebi državnih dugova. Maklecov A.: Skitničenje i njegovo suzbijanje. Lazarević A.: Alternativna obaveza i alternativno ovlašćenje u parničnom i izvršnom po-

stupku. Živadinović S.: Poreklo obligacije u rimskom pravu. Medenica B.: Da li se Glavna kontiola pojavljuje kao tužilac u administrativnom sporu kod Drž. saveta po banskim rešenjima o službenim odnosima banovinskih službenika. Denković D.: Penzija gradskog službenika i donošenje gradskog statuta. Popović S.: Zakoni i uredbe dobijaju obaveznu snagu danom publikacije odnosno po preteku vacatio legis. — **Branič 11:** Živadinović M.: Povodom XII redovne godišnje skupštine Beogradske advokatske komore. Pešić L.: Naše disciplinsko sudovanje. Grubiša M.: Rešavanje prejudicialnih pitanja. Mišić D.: Večita robija i § 77 k. z. Milović A.: Uslovna osuda i sporedne kazne. Zamonjić M.: Zašto se ostavinski predmeti sporo okončavaju? Vlajić D.: Jedan kratak pogled na srpsku zadrugu u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. — **Branič 12:** Putnik D.: Pravna priroda i procesualna vrednost mišljenja datog u smislu § 77 Zakona o zaštiti autorskog prava. Vagner Lj.: Slobodno sudijsko uverenje pri odmeravanju krivičnopravnih sankcija. — **Mjesečnik 11:** Smolčić V.: Pravosudje u vidu etičke misli. Frey I.: Pojam nezaračenosti. Latković B.: Savremeni gospodarski intervencionizam. Pederin R.: Vrijede li propisi krivičnog postupnika o pravnim lijekovima i u postupku za krivična djela izvršena putem štampe? — **Mjesečnik 12:** Wagner E.: Mjesna nadležnost u krivičnom postupku. Puk. A.: Nešto o pravnoj naravi komasacije. Vernić V.: Dva mišljenja o potrebi industrializacije kod nas. Bruck Fl.: O krivičnom zakonu Ruske socialističke federativne sovjetske republike. Badovinac G.: Brisovna zaporka (Cancelling clause) i naknada štete. Milčić A.: Propisi §-a 195. rudar. zakona za Bosnu i Hercegovinu u odnosu prema ovršnom postupku. — **Pravosudje 11—12:** Janković R.: Naše odgovornosti zaštiti za države i naroda. Mirković Dj.: Postanak i pravni sastav trgovačkih društava. Britvić M.: Raskidanje zajednice. Grubiša M.: Jedan slučaj istraživanja vanbračnog paterniteta. Popović Dj.: Može li sreski sud na pretresu odbaciti zahtev za gonjenje, prijavu, ili obustaviti započete izvidjaje u sm. § 379 Kp. Šoškić B.: O primeni mere bezbednosti iz § 52 Kz. Hadžipopović A.: Dispozitiv optužnice za dela iz §§ 144 i 146 Kz. Tucaković M.: Pojam pozitivističkog pravnog pozitivizma i njegova kritika.

Razne vesti.

Kronika društva „Pravnik“. V društvu je predavao gd. dr. Vladimír K u k m a n : Domovinstvo — potrebna pravna ustanova? (4. januarja 1941). — Za društvene člane so bili sprejeti gg.: Misjak Karel, sodni pripravnik v Celju, dr. Polenšek Ivo, odvetniški pripravnik v Novem mestu, Picek Jernej, Jesenko Anton in Polajnar Vincenc, vsi sodni pripravniki v Novem mestu.

Osebné vesti. Postavljeni so: za kasacijske sodnike pri vrhovnem sodišču v Ljubljani dr. Mastnak Lavo, dr. Kranjc Milko, dr. Vičar Leopold; za podpredsednika apelacijskega sodišča dr. Dolinar Andrej, za apelacijske sodnike dr. Lešnik Alojz, Habermut Avgust, dr. Šenk Josip, dr. Rupnik Vladimir; za predsednika okrožnega sodišča v Murski Soboti dr. Dobrošek Josip; za sodnika okrožnega sodišča v Ljubljani dr. Rant Alojzij in Bidovec Valentin; za sodnika okrajnega sodišča dr. Dremelj Anton (Slov. Konjice) in Petrovič Poljak Anton (Gornja Radgona), za sodne pristave Kovač Cyril (Ljubljana), Vidic Josip (Maribor), Jericijo Henrik (Tržič); sa sodnega pripravnika Jurca Franc. Premeščena sta sta-